

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 23 marca 2023 r.*

Odwołanie – Służba publiczna – Mobbing – Opinie lekarskie –
Nieusprawiedliwione nieobecności – Wynagrodzenie – Regulamin pracowniczy urzędników
Unii Europejskiej – Artykuł 11a – Konflikt interesów – Artykuł 21a – Polecenie oczywiście
niezgodne z prawem – Artykuł 23 – Przestrzeganie przepisów ustawowych i porządkowych –
Postępowanie dyscyplinarne – Wydalenie ze służby – Cofnięcie wydalenia ze służby –
Ponowne postępowanie dyscyplinarne – Ponowne wydalenie ze służby

W sprawie C-640/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 listopada 2020 r.,

PV, którego reprezentował D. Birkenmaier, Rechtsanwalt,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania była:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo T.S. Bohr, B. Mongin i A.-C. Simon, a następnie T.S. Bohr i A.-C. Simon, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, L. Bay Larsen (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, P.G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Pikamäe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 września 2022 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

- 1 W odwołaniu PV wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 stycznia 2020 r., PV/Komisja (T-786/16 i T-224/18, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2020:17), w którym Sąd oddalił wniesione przez PV skargi mające na celu:
 - w sprawie T-786/16, stwierdzenie nieważności, tytułem żądania głównego, sprawozdań z oceny PV za lata 2014–2016, decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Tłumaczeń Ustnych Komisji Europejskiej z dni 31 maja, 5 i 31 lipca oraz 15 września 2016 r. dotyczących potrąceń z wynagrodzenia PV, decyzji organu powołującego z dnia 28 listopada 2016 r. oddalającej zażalenia złożone na decyzje z dni 31 maja i 5 lipca 2016 r. o potrąceniu z wynagrodzenia PV, pisma z dnia 21 czerwca 2016 r., w którym Urząd Administrowania i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) poinformował PV, że jest on zobowiązany do zapłaty długu w wysokości 33 593,88 EUR, decyzji PMO z dnia 11 lipca 2016 r. o zawieszeniu wypłaty wynagrodzenia PV od dnia 1 lipca 2016 r., pisma dyrektora generalnego DG ds. Tłumaczeń Ustnych Komisji z dnia 31 lipca 2016 r. informującego o zamiarze uznania nieobecności PV w okresie od dnia 2 czerwca do dnia 31 lipca 2016 r. za nieusprawiedliwione i dokonania odpowiednich potrąceń z jego wynagrodzenia, pisma PMO z dnia 21 września 2016 r. informującego PV, że jest on zobowiązany do zapłaty długu w wysokości 42 704,74 EUR, decyzji organu powołującego z dnia 17 stycznia 2017 r. oddalającej zażalenie złożone na te akty, decyzji organu powołującego z dnia 26 lipca 2016 r. o wydaleniu PV ze służby oraz decyzji organu powołującego z dnia 2 lutego 2017 r. oddalającej zażalenie na wspomnianą decyzję o wydaleniu, noty obciążeniowej z dnia 20 lipca 2017 r. i decyzji organu powołującego z dnia 29 listopada 2017 r. oddalającej zażalenie złożone na tę notę, a także postępowania dyscyplinarnego CMS 13/087, oraz
 - tytułem żądania ewentualnego, opinii lekarskich z dni 27 czerwca i 10 października 2014 r., notatek lekarskich z dni 16 i 18 lipca, 8 sierpnia, 4 września i 4 grudnia 2014 r., 4 lutego, 13 kwietnia, 4 czerwca, 11 sierpnia, 14 października i 4 grudnia 2015 r., 5 lutego, 22 marca, 18 kwietnia, 3 i 30 czerwca oraz 25 lipca 2016 r., decyzji oddalających wnioski o udzielenie wsparcia z dni 23 października 2014 r., 20 stycznia, 20 marca i 30 lipca 2015 r. oraz 15 marca i 18 maja 2016 r., decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Tłumaczeń Ustnych o potrąceniu z wynagrodzenia PV z dni 9 lutego, 30 marca, 5 maja, 24 czerwca, 1 października i 12 listopada 2015 r., 15 stycznia i 22 kwietnia 2016 r. oraz decyzji organu powołującego oddalających zażalenia złożone na te decyzje o potrąceniu z wynagrodzenia, pism o zadłużeniu z dni 10 marca, 11 maja, 10 czerwca, 11 sierpnia, 13 listopada i 9 grudnia 2015 r. oraz 18 lipca 2016 r., decyzji organu powołującego z dni 12 marca, 11 sierpnia i 13 października 2015 r. oraz 7 czerwca i 21 września 2016 r. oddalających zażalenia złożone na postępowania w sprawie oceny za lata 2013–2015, a także decyzji organu powołującego z dnia 14 lipca 2016 r. oddalającej zażalenie dotyczące nieusprawiedliwionych nieobecności PV w dniach 16 i 17 marca 2016 r.;
 - w sprawie T-224/18, stwierdzenie, że PV był ofiarą mobbingu, oraz
 - stwierdzenie nieważności postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025, decyzji organu powołującego z dnia 2 maja 2018 r. oddalającej zażalenie na decyzję o wszczęciu tego postępowania dyscyplinarnego, pism Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa z dni 23 października 2017 r. i 16 marca 2018 r. wzywających PV do sporządzenia własnego sprawozdania z oceny za lata 2016 i 2017, decyzji organu powołującego z dni 16 marca i 1 czerwca 2018 r. oddalającej zażalenia wniesione na te pisma, decyzji organu

powołującego z dnia 24 lipca 2017 r. cofającej wydalenie ze służby PV, decyzji organu powołującego z dnia 15 stycznia 2018 r. oddalającej zażalenie na tę decyzję cofającą wydalenie ze służby PV, decyzji PMO z dnia 12 września 2017 r. o potrąceniu wzajemnych wierzytelności między PV i Komisją, decyzji organu powołującego z dnia 9 marca 2018 r. oddalającej zażalenie na tę decyzję o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, a także decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Tłumaczeń Ustnych z dnia 13 października 2017 r. o zawieszeniu wynagrodzenia PV od dnia 1 października 2017 r.;

– w sprawach T-786/16 i T-224/18, zasądzenie odszkodowania za szkodę majątkową i zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, jakie miały być wyrządzone PV.

Ramy prawne

2 Artykuł 1e ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), stanowi:

„Urzędnikom w okresie aktywnego zatrudnienia zapewnia się warunki pracy zgodne z odpowiednimi normami bezpieczeństwa i higieny pracy, co najmniej na poziomie minimalnych wymagań mających zastosowanie na mocy środków przyjętych w tych dziedzinach zgodnie z traktatami”.

3 Artykuł 11a ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego stanowi:

„1. Z zastrzeżeniem ust. 2 urzędnik, wykonując swoje obowiązki, nie może zajmować się, bezpośrednio lub pośrednio, sprawami, które dotyczą go osobiście, w szczególności ze względów rodzinnych lub finansowych, co mogłoby wpłynąć na jego niezależność.

2. Każdy urzędnik, któremu podczas wykonywania swoich obowiązków zostanie powierzona sprawa określona w ust. 1, niezwłocznie informuje organ powołujący. Organ powołujący podejmuje właściwe środki, w szczególności może zwolnić urzędnika z odpowiedzialności za tę sprawę”.

4 Artykuł 12a ust. 1–3 regulaminu pracowniczego stanowi:

„1. Urzędnicy powstrzymują się od jakichkolwiek form nękania psychicznego [mobbingu] oraz molestowania seksualnego.

2. Fakt nękania psychicznego [mobbingu] lub molestowania seksualnego nie może powodować dla urzędnika, który padł jego ofiarą, jakichkolwiek negatywnych skutków ze strony instytucji. Urzędnika, który przedstawił dowody nękania psychicznego [mobbingu] lub molestowania seksualnego, nie mogą spotkać ze strony instytucji żadne negatywne skutki, pod warunkiem że działa on w dobrej wierze.

3. »Nękanie psychiczne« [Mobbing] oznacza niewłaściwe zachowanie, które ma miejsce na przestrzeni pewnego okresu, powtarza się lub ma charakter ciągły i obejmuje sposób zachowania, wypowiedzi ustne i pisemne, gesty lub inne działania podejmowane umyślnie, które mogą godzić w osobowość, godność lub integralność fizyczną lub psychiczną danej osoby”.

5 Artykuł 21a ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego ma następujące brzmienie:

„1. Urzędnik otrzymujący polecenia, które uważa za niewłaściwe lub mogące mieć poważne niekorzystne skutki, informuje niezwłocznie swojego bezpośredniego przełożonego, który, jeśli informacja została przedłożona w formie pisemnej, odpowiada na piśmie. Na warunkach ust. 2, jeżeli bezpośredni przełożony potwierdza polecenia, a urzędnik jest przekonany, że tego rodzaju potwierdzenie nie stanowi właściwej odpowiedzi na jego powiadomienie, urzędnik zwraca się z pisemnym zapytaniem do przełożonego znajdującego się bezpośrednio wyżej w hierarchii. Jeżeli osoba ta potwierdzi polecenie na piśmie, urzędnik wykonuje je, o ile nie są one w sposób oczywisty sprzeczne z prawem lub nie stanowią naruszenia właściwych norm bezpieczeństwa.

2. Jeżeli bezpośredni przełożony uznaje, że polecenia wymagają niezwłocznego wykonania, urzędnik wykonuje je, o ile nie są one w sposób oczywisty sprzeczne z prawem lub nie stanowią naruszenia właściwych norm bezpieczeństwa. Na wniosek urzędnika bezpośredni przełożony jest zobowiązany do wydania tych poleceń na piśmie”.

6 Artykuł 23 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego stanowi:

„Przywileje i immunitety przysługujące urzędnikom, przyznawane są wyłącznie w interesie Unii. O ile protokół w sprawie przywilejów i immunitetów nie stanowi inaczej, urzędnicy nie są zwolnieni z wypełniania swoich osobistych zobowiązań ani z obowiązku przestrzegania obowiązujących przepisów ustawowych i porządkowych”.

7 Artykuł 24 regulaminu pracowniczego ma następujące brzmienie:

„Unia wspomaga każdego urzędnika, w szczególności w postępowaniach przeciwko osobom dopuszczającym się gróźb, zniewag, zniesławień lub ataków na osobę lub mienie, na jakie on lub członkowie jego rodziny są narażeni ze względu na zajmowane przez niego stanowisko lub pełnione obowiązki.

Unia solidarnie rekompensuje urzędnikowi szkody poniesione przez niego w takich przypadkach, o ile urzędnik nie spowodował szkody umyślnie lub przez rażące niedbalstwo i nie był w stanie uzyskać odszkodowania od osoby, która szkodę wyrządziła”.

8 Artykuł 25 akapity pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego stanowi:

„Urzędnicy mogą składać wnioski dotyczące zagadnień objętych niniejszym regulaminem pracowniczym do organu powołującego ich instytucji.

Każda decyzja indywidualna, która jest podejmowana na podstawie przepisów niniejszego regulaminu pracowniczego, jest niezwłocznie przekazywana na piśmie zainteresowanemu urzędnikowi. Jakakolwiek decyzja powodująca negatywne skutki dla urzędnika powinna zawierać uzasadnienie”.

9 Artykuł 59 ust. 1 i 3 regulaminu pracowniczego stanowi:

„1. Urzędnikowi, który wykaże, iż jest niezdolny do wykonywania obowiązków z powodu choroby lub wypadku, przysługuje zwolnienie chorobowe.

Powinien on niezwłocznie powiadomić instytucję, w której jest zatrudniony, o swojej niezdolności do wykonywania obowiązków oraz wskazać swoje miejsce pobytu. Jeśli jest nieobecny przez okres dłuższy niż trzy dni, zobowiązany jest przedstawić zaświadczenie lekarskie. [...] Jeżeli niewysłanie

zaświadczenia nie jest spowodowane przyczynami od niego niezależnymi, nieobecność urzędnika uważana jest za nieusprawiedliwioną.

Urzędnik może każdorazowo zostać zobowiązany do poddania się badaniom lekarskim. Jeżeli badanie lekarskie nie można przeprowadzić z przyczyn zależnych od urzędnika, jego nieobecność uznaje się za nieusprawiedliwioną od dnia, w którym badanie to ma mieć miejsce.

Jeżeli w wyniku badania stwierdza się, że urzędnik jest zdolny do wykonywania swoich obowiązków, jego nieobecność, z zastrzeżeniem następnego akapitu, uważana jest za nieusprawiedliwioną od dnia badania.

Jeśli urzędnik uważa wynik badania lekarskiego zorganizowanego przez organ powołujący za nieuzasadniony z punktu widzenia sztuki lekarskiej, w ciągu dwóch dni może on lub lekarz działający w jego imieniu przedłożyć instytucji wniosek o skierowanie sprawy do niezależnego lekarza w celu uzyskania jego opinii.

[...]

3. Bez uszczerbku dla stosowania zasad postępowania dyscyplinarnego, w miarę potrzeb każdą nieobecność uznawaną za nieusprawiedliwioną na mocy ust. 1 i 2 odlicza się od wymiaru urlopu corocznego danego urzędnika. W przypadku gdy urzędnikowi nie przysługuje prawo do urlopu, traci prawo do wynagrodzenia za odnośny okres”.

10 Artykuł 6 ust. 5 załącznika IX do regulaminu pracowniczego stanowi:

„Zainteresowany urzędnik ma prawo do odrzucenia jednego z członków komisji w terminie pięciu dni od ustanowienia komisji. Instytucja także ma prawo do odrzucenia jednego z członków komisji.

W tym samym terminie członkowie komisji mogą złożyć wniosek o zwolnienie ich z obowiązków członka komisji z uzasadnionych przyczyn oraz wycofać się z niej, jeżeli występuje sprzeczność interesów.

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 11 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–33 zaskarżonego wyroku. Dla celów niniejszego postępowania można je streścić w przedstawiony poniżej sposób.
- 12 PV, który był urzędnikiem Unii Europejskiej od dnia 16 lipca 2007 r., był zatrudniony w Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego Komisji do dnia 30 września 2009 r.
- 13 Uważając się za ofiarę mobbingu, w dniu 5 sierpnia 2009 r. PV złożył wniosek o udzielenie wsparcia na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego. Postępowanie w tej sprawie zostało zamknięte w dniu 9 czerwca 2010 r., po zakończeniu dochodzenia prowadzonego przez Biuro Dochodzeń i Postępowań Dyscyplinarnych Komisji, które stwierdziło, że przesłanki wymagane w art. 12a ust. 3 regulaminu pracowniczego dla uznania określonego zachowania za mobbing nie zostały spełnione. W dniu 1 października 2009 r. PV został przeniesiony do Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Budżetu Komisji.

- 14 W dniu 1 kwietnia 2013 r. PV został przeniesiony do wydziału ds. zarządzania budżetem i finansów w DG ds. Tłumaczeń Ustnych Komisji.
- 15 W dniu 12 listopada 2013 r. kierownik tego wydziału złożył na PV skargę dyscyplinarną w związku z problemami z zachowaniem PV w pracy, niestosowaniem obowiązujących procedur i niską wydajnością pracy.
- 16 W okresie między 8 maja 2014 r. a 31 lipca 2016 r. PV nie stawiał się do pracy, uważając się za ofiarę mobbingu.
- 17 W dniach 27 czerwca i 10 października 2014 r. lekarz zakładowy Komisji wydał opinie lekarskie wskazujące, że PV jest zdolny do powrotu do pracy. Następnie PV został wezwany na kontrolne wizyty lekarskie, na które się nie stawił.
- 18 Dyrektor generalny DG ds. Tłumaczeń Ustnych stwierdził, że nieobecności PV były nieusprawiedliwione, i w konsekwencji przyjął szereg decyzji o potrąceniu określonych kwot z wynagrodzenia PV.
- 19 W dniu 23 grudnia 2014 r. PV złożył drugi wniosek o udzielenie wsparcia na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego. W decyzji z dnia 12 marca 2015 r. organ powołujący stwierdził, że nic nie wskazywało na istnienie jakiegokolwiek mobbingu wobec PV i że zastosowanie pilnych środków polegających na oddaleniu się nie było w konsekwencji uzasadnione.
- 20 W dniu 10 lipca 2015 r. Komisja wszczęła postępowanie dyscyplinarne CMS 13/087 przeciwko PV w sprawie powtarzającej się niesubordynacji w wykonywaniu obowiązków, niewłaściwego zachowania i nieusprawiedliwionych nieobecności.
- 21 Decyzjami z dnia 31 maja i 5 lipca 2016 r. dyrektor generalny DG ds. Tłumaczeń Ustnych uznał nieobecności PV w okresach od dnia 5 lutego do dnia 31 marca 2016 r. oraz od dnia 4 kwietnia do dnia 31 maja 2016 r. za nieusprawiedliwione i przyjął decyzję o potrąceniu określonych kwot z wynagrodzenia PV. W dniu 28 listopada 2016 r. organ powołujący oddalił zażalenia wniesione przez PV na owe decyzje.
- 22 W decyzji z dnia 11 lipca 2016 r. PMO postanowił zawiesić wypłatę wynagrodzenia PV od dnia 1 lipca 2016 r. Decyzją z dnia 17 stycznia 2017 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na tę decyzję.
- 23 Na mocy decyzji organu powołującego z dnia 26 lipca 2016 r., wydanej po przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego CMS 13/087, PV został wydalony ze służby ze skutkiem od dnia 1 sierpnia 2016 r. (zwanej dalej „decyzją o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r.”). W decyzji z dnia 2 lutego 2017 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na tę decyzję.
- 24 Pismem z dnia 31 lipca 2016 r. dyrektor generalny DG ds. Tłumaczeń Ustnych poinformował PV o swoim zamiarze uznania nieobecności PV w pracy w okresie od dnia 2 czerwca do dnia 31 lipca 2016 r. za nieusprawiedliwione i dokonania potrąceń z wynagrodzenia PV. W decyzji z dnia 17 stycznia 2017 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na to pismo.

- 25 Pismem wstępnym z dnia 21 września 2016 r. PMO poinformowało PV, że jest on zobowiązany do zapłaty na rzecz Komisji długu w wysokości 42 704,74 EUR z tytułu nieusprawiedliwionych nieobecności. Decyzją z dnia 17 stycznia 2017 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na tę decyzję.
- 26 W dniu 24 lipca 2017 r. organ powołujący wycofał swoją decyzję o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r., a PV został poinformowany pismem dyrektora generalnego DG ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa, że zostanie przywrócony w dniu 16 września 2017 r. do wydziału ds. systemów informatycznych i konferencyjnych w DG ds. Tłumaczeń Ustnych. W decyzji z dnia 15 stycznia 2018 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na decyzję o cofnięciu wydalenia ze służby.
- 27 Pismem z dnia 12 września 2017 r. dyrektor PMO dokonał potrącenia wierzytelności PV za okres, w którym pozostawał on wydalony ze służby, z jego długiem wobec Komisji, co spowodowało wpłatę na rzecz PV kwoty 9550 EUR. Decyzją z dnia 9 marca 2018 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na to pismo dotyczące potrącenia.
- 28 W dniu 20 września 2017 r. PV został poinformowany, że jego nieobecności od dnia 16 września 2017 r. zostały uznane za nieusprawiedliwione.
- 29 W dniu 6 października 2017 r. Komisja wszczęła postępowanie dyscyplinarne CMS 17/025 w odniesieniu do takich samych zarzutów jak wskazane w postępowaniu dyscyplinarnym CMS 13/087. W decyzji z dnia 2 maja 2018 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na wszczęcie nowego postępowania dyscyplinarnego.
- 30 W dniu 13 października 2017 r. dyrektor generalny DG ds. Tłumaczeń Ustnych wydał decyzję o zawieszeniu wypłaty wynagrodzenia PV od dnia 1 października 2017 r.
- 31 Wiadomością elektroniczną z dnia 15 listopada 2017 r. wezwano PV do udziału w postępowaniu w sprawie oceny FP 2016. W decyzji z dnia 16 marca 2018 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na to wezwanie.
- 32 Wiadomością elektroniczną z dnia 22 lutego 2018 r. PV został wezwany do udziału w postępowaniu w sprawie oceny FP 2017. W decyzji z dnia 20 czerwca 2018 r. organ powołujący oddalił zażalenie złożone przez PV na to wezwanie.
- 33 W decyzji z dnia 21 października 2019 r., przyjętej w następstwie przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025, Komisja wydalila PV ze służby (zwanej dalej „decyzją o wydaleniu ze służby z dnia 21 października 2019 r.”). Ta decyzja o wydaleniu ze służby weszła w życie w dniu 1 listopada 2019 r.

Skarga do Sądu i zaskarżony wyrok

- 34 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 grudnia 2017 r., po uwzględnieniu przez prezesa Sądu wniosku PV o skorzystanie z pomocy prawnej, PV, po pierwsze, wniósł do Sądu skargę, zarejestrowaną pod sygnaturą T-786/16, o stwierdzenie nieważności spornych aktów wskazanych w pkt 1 tiret pierwsze i drugie niniejszego wyroku. Po drugie, PV wniósł o nakazanie Komisji zapłaty kwoty 889 000 EUR i 132 828,67 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia, odpowiednio, za szkodę majątkową i szkodę niemajątkową, jaka miała mu zostać wyrządzona.

- 35 Na poparcie tej skargi PV podniósł pięć zarzutów dotyczących w istocie naruszenia, po pierwsze, art. 12a regulaminu pracowniczego, po drugie, art. 21a i 23 regulaminu pracowniczego, po trzecie, zasady dbałości i art. 24 regulaminu pracowniczego, po czwarte, art. 59 i 60 regulaminu pracowniczego, i po piąte, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
- 36 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 kwietnia 2018 r. PV wniósł do Sądu skargę, zarejestrowaną pod sygnaturą T-224/18, o po pierwsze, stwierdzenie przez Sąd, że PV był ofiarą mobbingu, po drugie, stwierdzenie nieważności spornych aktów wskazanych w pkt 1 tiret czwarte niniejszego wyroku, i po trzecie, nakazanie Komisji zapłaty, tytułem głównym, kwoty 98 000 EUR i 23 190,44 EUR jako odszkodowania i zadośćuczynienia, odpowiednio, za szkodę majątkową i szkodę niemajątkową, jakie miały mu zostać wyrządzone, i, posiłkowo, kwoty 7612,87 EUR tytułem odszkodowania za szkodę majątkową, jaka miała mu zostać wyrządzona.
- 37 Na poparcie tej skargi PV podniósł siedem zarzutów dotyczących w istocie naruszenia, po pierwsze, art. 12a regulaminu pracowniczego, po drugie, art. 21a i 23 regulaminu pracowniczego, po trzecie, art. 11a regulaminu pracowniczego i art. 41 karty, po czwarte, zasady dbałości, po piąte, zasady związanej z zarzutem niewykonania zobowiązania i zasady legalności, po szóste, zasady ne bis in idem, i po siódme, art. 41 karty.
- 38 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił obydwie skargi wniesione przez PV.
- 39 W pierwszej kolejności w pkt 67–130 tego wyroku Sąd odrzucił jako niedopuszczalne żądania PV mające na celu stwierdzenie przez Sąd, że był on ofiarą mobbingu, i stwierdzenie nieważności w szczególności decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r., postępowań dyscyplinarnych CMS 13/087 i CMS 17/025 i decyzji, których stwierdzenia nieważności dochodzi on posiłkowo w sprawie T-786/16.
- 40 W drugiej kolejności w pkt 131 i 132 tego wyroku Sąd wskazał, że nie ma potrzeby badania zarzutu piątego podniesionego w sprawie T-786/16 ani zarzutów szóstego i siódmego podniesionych w sprawie T-224/18, ponieważ zarzuty te zostały podniesione na poparcie uznanych za niedopuszczalne żądań mających na celu stwierdzenie nieważności, odpowiednio, pierwszego i drugiego postępowania dyscyplinarnego.
- 41 W trzeciej kolejności w pkt 135–248 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił pozostałe zarzuty skargi.
- 42 W tym względzie w pkt 173 tego wyroku stwierdził on, po pierwsze, że podnoszone przez PV czyny stanowiące mobbing nie zostały wykazane w sposób wymagany prawem.
- 43 Po drugie, w pkt 177–241 wspomnianego wyroku Sąd oddalił zarzuty PV dotyczące naruszenia art. 11a, 21a, 23, 24, 59 i 60 regulaminu pracowniczego, zasad legalności i dbałości oraz zarzutu niewykonania zobowiązania.
- 44 W czwartej kolejności w pkt 249–255 tego wyroku Sąd oddalił żądania odszkodowawcze PV ze względu na to, że żądania te opierają się w istocie na podnoszonym przez PV bezprawnym charakterze decyzji będących przedmiotem skarg o stwierdzenie nieważności i że PV nie wykazał niezgodności z prawem tych decyzji.

Żądania stron

- 45 W odwołaniu PV wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - wydanie orzeczenia w przedmiocie sporu oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.
- 46 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania oraz
 - obciążenie PV kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 47 PV podnosi dziesięć zarzutów na poparcie odwołania, dotyczących, po pierwsze, naruszenia art. 72 i 270 TFUE i art. 23 regulaminu pracowniczego, po drugie, naruszenia art. 4 TUE, art. 41 karty i art. 11a regulaminu pracowniczego, po trzecie, naruszenia zasady *fraus omnia corrumpit* i art. 36 regulaminu pracowniczego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po czwarte, naruszenia art. 1, 3, 4, 31 i 41 karty oraz art. 1e i 12a regulaminu pracowniczego, po piąte, błędnej wykładni art. 59 regulaminu pracowniczego i naruszenia wewnętrznej decyzji Komisji, po szóste, naruszenia zasady związanej z zarzutem niewykonania, po siódme, naruszenia art. 41 karty i art. 25 regulaminu pracowniczego, po ósme, przeinaczenie okoliczności faktycznych, po dziewiąte, naruszenia art. 15 karty, i po dziesiąte, naruszenia zakazu orzekania *ultra petita*.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 48 W zarzucie pierwszym PV kwestionuje dokonaną przez Sąd w pkt 184 i 185 zaskarżonego wyroku ocenę podniesionych przez PV argumentów dotyczących naruszenia art. 21a i 23 regulaminu pracowniczego.
- 49 W pierwszej kolejności Sąd miał naruszyć prawo, gdy stwierdził w pkt 184 tego wyroku, że jedynie wyrok skazujący mógłby wykazać czyny stanowiące mobbing lub poświadczenie nieprawdy i że postanowienie o wszczęciu postępowania przygotowawczego nie jest istotne w ramach rozpatrzenia zasadności takich czynów.
- 50 W drugiej kolejności Sąd naruszył art. 270 TFUE, orzekając w pkt 185 wspomnianego wyroku, że stosunek pracy między urzędnikiem a jego instytucją jest regulowany wyłącznie regulaminem pracowniczym, podczas gdy istotne są inne źródła prawa, w szczególności prawo karne państwa członkowskiego, na którego terytorium pracuje dany pracownik. A zatem każde przestępstwo popełnione przez pracownika, takie jak mobbing, fałszowanie dokumentów urzędowych lub korupcja, sankcjonowane przez belgijski kodeks karny, stanowi również naruszenie art. 23 regulaminu pracowniczego. Postanowienia wydane przez belgijskiego sędziego śledczego

w następstwie skarg złożonych przez PV przeciwko kilku urzędnikom umożliwiającą zaś wykazanie, że takie przestępstwa zostały popełnione. Nie uwzględniając dowodów, na których opierają się te orzeczenia, Sąd naruszył również art. 2 TUE oraz art. 67 ust. 3 TFUE.

- 51 W trzeciej kolejności Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, nie biorąc pod uwagę szeregu decydujących dowodów. Przede wszystkim Sąd nie uwzględnił postanowień przyjętych przez belgijskiego sędziego śledczego w celu przeprowadzenia przesłuchania niektórych urzędników Komisji zaangażowanych w przyjęcie niektórych spornych aktów, podczas gdy postanowienia te zostały przyjęte w ramach reżimu proceduralnego wykazującego, że osoby te są uznawane za podejrzane o popełnienie podnoszonych przestępstw. Następnie Sąd powinien był uwzględnić zajęcie przez belgijskiego sędziego śledczego akt sprawy dyscyplinarnej CMS 17/025 jako dowodów dotyczących przestępstwa fałszowania dokumentów urzędowych, które to zajęcie miało nastąpić w dniu 19 września 2018 r. Wreszcie, sfałszowany podpis, który miał być złożony na decyzji o dokonaniu potrąceń z wynagrodzenia z dnia 15 września 2016 r., powinien był skłonić Sąd do zastosowania zasady *fraus omnia corrumpit*.
- 52 Ponadto Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając w pkt 184 zaskarżonego wyroku, że na rozprawie Komisja wskazała – bez kwestionowania tego przez PV – że sądy belgijskie nakazały PV zapłatę lekarzowi zakładowemu Komisji kwoty 25 000 EUR tytułem odszkodowania. PV nie nakazano bowiem zapłaty takiej kwoty tytułem odszkodowania. Natomiast tribunal correctionnel de Bruxelles (sąd karny w Brukseli, Belgia) stwierdził niedopuszczalność pozwu lekarza zakładowego Komisji i nakazał PV zapłatę kosztów postępowania w wysokości 440 EUR.
- 53 Zdaniem Komisji należy oddalić zarzut pierwszy.

Ocena Trybunału

- 54 Po pierwsze, co się tyczy naruszenia prawa podnoszonego przez PV w odniesieniu do stwierdzenia Sądu zawartego w pkt 184 zaskarżonego wyroku, należy wskazać, że PV zarzuca Sądowi z jednej strony uznanie, że jedynie wyrok skazujący umożliwia wykazanie czynów związanych z mobbingiem lub poświadczeniem nieprawdy, i z drugiej strony uznanie, że postanowienie o wszczęciu postępowania przygotowawczego nie jest istotne w ramach rozpatrzenia zasadności takich czynów.
- 55 W tym względzie należy wskazać w pierwszej kolejności, że w tym pkt 184 Sąd słusznie stwierdził, że – ze względu na ich charakter – akty nieobejmujące prawomocnego stwierdzenia czynów stanowiących poświadczenie nieprawdy lub mobbing nie umożliwiają same w sobie wykazania takich czynów.
- 56 W drugiej kolejności twierdzenie PV, zgodnie z którym w pkt 184 zaskarżonego wyroku Sąd miał stwierdzić, że postanowienie o wszczęciu postępowania przygotowawczego nie jest istotne dla celów wykazania czynów związanych z mobbingiem lub poświadczeniem nieprawdy, wynika z błędnego rozumienia tego pkt 184.
- 57 Stwierdzając we wspomnianym pkt 184, że żaden z czynów, które PV uznał za mobbing lub poświadczenie nieprawdy, nie został zakwalifikowany jako taki ani nie stanowił podstawy skazania przez belgijski sąd, Sąd uznał bowiem, że przywołane przez PV postanowienia przyjęte w ramach dochodzenia karnego nie umożliwiają same w sobie wykazania czynów i nie są zatem rozstrzygające w ramach tej oceny – nie stwierdzając jednak, że nie są one istotne.

- 58 W konsekwencji argumentacja PV, zgodnie z którą Sąd naruszył prawo w tym pkt 184, jest bezzasadna.
- 59 Po drugie, co się tyczy wykładni art. 270 TFUE przyjętej przez Sąd w pkt 185 zaskarżonego wyroku, w ramach której oddalił on, na podstawie tego postanowienia traktatu, wszelką istotność prawa krajowego przy rozpatrzeniu argumentów PV dotyczących naruszenia art. 21a i 23 regulaminu pracowniczego, należy wskazać, że art. 270 TFUE stanowi, że Trybunał jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Unią i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników Unii oraz warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii.
- 60 Z przepisu tego wynika, że każdy spór między urzędnikiem lub pracownikiem Unii a zatrudniającą go instytucją, gdy u podstaw sporu leży stosunek pracy łączący zainteresowanego z instytucją, jest objęty wyłączną właściwością Trybunału [zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., OH (Immunitet jurysdykcyjny), C-758/19, EU:C:2021:603, pkt 24, 34].
- 61 Natomiast z brzmienia art. 270 TFUE nie wynika wcale, by stosunek pracy między urzędnikiem a jego instytucją był regulowany wyłącznie regulaminem pracowniczym.
- 62 Po pierwsze, jak w pkt 62–71 opinii wskazał bowiem rzecznik generalny, inne przepisy prawa Unii – zawarte zarówno w prawie pierwotnym, jak i w prawie wtórnym – mają zastosowanie do stosunku pracy między urzędnikiem a jego instytucją.
- 63 Po drugie, niektóre przepisy regulaminu pracowniczego zawierają odesłania do prawa krajowego państw członkowskich.
- 64 Sytuacja taka ma miejsce w szczególności w wypadku art. 21a i 23 regulaminu pracowniczego, które PV powołał na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności.
- 65 I tak, w art. 23 regulaminu pracowniczego, dotyczącym przywilejów i immunitetów, z jakich korzystają urzędnicy, uściślono w akapicie pierwszym, że zainteresowani urzędnicy nie są zwolnieni z obowiązku przestrzegania obowiązujących przepisów ustawowych i porządkowych. W konsekwencji z przepisu tego wynika, że urzędnicy mają obowiązek przestrzegania przepisów przyjętych przez państwo członkowskie miejsca ich zatrudnienia, których przestrzegania wymaga się od każdej osoby znajdującej się na jego terytorium, co obejmuje prawo karne tego państwa członkowskiego.
- 66 Podobnie, art. 21a ust. 1 regulaminu pracowniczego stanowi, że urzędnik nie ma obowiązku wykonania polecenia, które jest w sposób oczywisty sprzeczne z prawem lub stanowi naruszenie właściwych norm bezpieczeństwa. Przepis ten, rozpatrywany w związku z art. 23 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego, umożliwia zatem urzędnikowi odmowę wykonania otrzymanego polecenia poprzez powołanie się na naruszenie prawa karnego państwa członkowskiego miejsca jego zatrudnienia, jakim skutkowałoby wykonanie tego polecenia.
- 67 Z powyższych rozważań wynika, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 185 zaskarżonego wyroku, że stosunek pracy między urzędnikiem a jego instytucją jest regulowany wyłącznie regulaminem pracowniczym, odmawiając tym samym, na podstawie art. 270 TFUE, wszelkiej istotności krajowemu prawu karnemu.

- 68 Jednakże, nawet jeśli w uzasadnieniu wyroku Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, lecz sentencja tego wyroku jest zasadna w świetle innych względów prawnych, odwołanie musi zostać oddalone (wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Dalli/Komisja, C-615/19 P, EU:C:2021:133, pkt 165 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 69 W tym względzie należy wskazać, że art. 21a regulaminu pracowniczego umożliwia urzędnikowi odmowę wykonania polecenia, gdy jest ono w sposób oczywisty sprzeczne z prawem lub stanowi naruszenie właściwych norm bezpieczeństwa.
- 70 Z powyższego wynika, że wspomniany przepis nie może być powołany na poparcie skargi mającej na celu stwierdzenie nieważności decyzji, które nie wynikają z odmowy wykonania przez urzędnika otrzymanego polecenia.
- 71 Należy zaś stwierdzić, że w niniejszym wypadku żadna ze spornych decyzji w ramach spraw T-786/16 i T-224/18 nie wynika z odmowy wykonania polecenia przez PV.
- 72 Co się tyczy zarzutu szczegółowego dotyczącego naruszenia art. 23 regulaminu pracowniczego, należy stwierdzić, iż zwykle twierdzenie, że przestępstwa popełnili urzędnicy uczestniczący w przyjęciu spornych decyzji i że wszczęto postępowania karne dotyczące tych przestępstw, w ramach których przesłuchano tych urzędników, nie wystarcza, aby wykazać, że takie przestępstwa zostały popełnione w chwili przyjęcia tych decyzji. W zakresie, w jakim argumentacja PV, której dotyczy pkt 185 zaskarżonego wyroku, opiera się na takich niewykazanych twierdzeniach, powinna ona w każdym wypadku zostać oddalona jako bezzasadna.
- 73 W konsekwencji argumentację dotyczącą naruszenia prawa popełnionego w tym pkt 185 przez Sąd należy oddalić jako nieistotną dla sprawy.
- 74 Co się tyczy twierdzenia PV, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 2 TUE i art. 67 ust. 3 TFUE, nie uwzględniając dowodów, na których opierają się postanowienia wydane przez belgijskiego sędziego śledczego i przywołane przez PV, wystarczy wskazać, że przepisy te ani nie mają za przedmiot, ani nie skutkują określeniem reguł dotyczących oceny okoliczności faktycznych i dowodów przez sąd Unii.
- 75 Po trzecie, co się tyczy twierdzenia PV, zgodnie z którym Sąd dopuścił się „przeinaczeń poprzez pominięcie”, należy wskazać, że o ile argumentacja rozwinięta przez PV w ramach zarzutu pierwszego dotyczy pkt 184 i 185 zaskarżonego wyroku, o tyle Sąd nie przedstawił stwierdzeń dotyczących okoliczności faktycznych w tym pkt 185, w związku z czym argumentacja PV dotycząca przeinaczenia okoliczności faktycznych powinna być rozumiana jako mająca na celu kwestionowanie okoliczności faktycznych wskazanych w pkt 184 tego wyroku.
- 76 We wspomnianym pkt 184 Sąd stwierdził w szczególności, że żaden z czynów, jakie PV zakwalifikował jako mobbing lub poświadczenie nieprawdy, nie został zakwalifikowany ani nie stanowił podstawy skazania przez belgijski sąd krajowy. Wskazał on również, że skargi złożone przez PV przed sądami belgijskimi skutkowały wszczęciem postępowań karnych.
- 77 W tym względzie należy przypomnieć, że zarówno z art. 256 TFUE, jak i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych. Jedynie Sąd jest w konsekwencji właściwy do ustalenia i oceny istotnego stanu faktycznego, jak również przedstawionych mu dowodów. Ocena tego stanu faktycznego i tych dowodów, poza przypadkami ich przeinaczenia, nie stanowi więc zagadnienia prawnego, które

jako takie byłoby poddane kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym (wyrok z dnia 21 października 2021 r., Parlament/UZ, C-894/19 P, EU:C:2021:863, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 78 Takie przeinaczenie dowodów występuje wówczas, gdy – bez potrzeby przeprowadzania nowych dowodów – ocena dowodów istniejących okazuje się w sposób oczywisty błędna. Niemniej takie przeinaczenie musi wynikać w sposób oczywisty z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów. Ponadto, w sytuacji gdy wnoszący odwołanie powołuje się na przeinaczenie dowodów przez Sąd, powinien on dokładnie wskazać, które dowody zostały jego zdaniem przez Sąd przeinaczone, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jego opinii doprowadziły Sąd do takiego przeinaczenia (wyrok z dnia 27 lutego 2020 r., Litwa/Komisja, C-79/19 P, EU:C:2020:129, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 Biorąc pod uwagę to orzecznictwo, stwierdzenia dotyczące okoliczności faktycznych dokonane przez Sąd w pkt 184 zaskarżonego wyroku mogłyby być podważone, jedynie gdyby wykazano, że z dokumentów przedstawionych Sądowi wynika w sposób oczywisty, że stwierdzenia te są nieprawidłowe.
- 80 W tym względzie PV wskazuje przede wszystkim na szereg dokumentów przedstawionych przez niego w pierwszej instancji, których Sąd miał nie uwzględnić.
- 81 Jest prawdą, że stwierdzenia dotyczące okoliczności faktycznych dokonane przez Sąd w pkt 184 zaskarżonego wyroku opierają się na okoliczności, że skargi złożone przez PV przed sądami belgijskimi skutkowały wszczęciem postępowań karnych, na dwóch orzeczeniach chambre des mises en accusation de la cour d'appel de Bruxelles (izby ds. oskarżeń sądu apelacyjnego w Brukseli, Belgia) i na innym orzeczeniu belgijskiego sądu.
- 82 Jednakże, ograniczając się do wyliczenia dokumentów, których Sąd miał nie rozpatrzyć, PV nadal nie wykazał, że mogłyby one podważyć oceny dokonane przez Sąd w pkt 184 tego wyroku, zgodnie z którym żaden z czynów, jakie PV uznał za poświadczenie nieprawdy lub mobbing, nie został zakwalifikowany ani nie stanowił podstawy skazania przez belgijski sąd.
- 83 Następnie, co się tyczy podnoszonego przeinaczenia twierdzeń przedstawionych przez Komisję na rozprawie przed Sądem, należy wskazać, że nawet przy założeniu, że Sąd błędnie wskazał, iż Komisja podniosła na tej rozprawie, że sądy belgijskie nakazały PV zapłatę na rzecz lekarza zakładowego Komisji kwoty 25 000 EUR tytułem odszkodowania, podczas gdy faktycznie PV nakazano zapłatę jedynie kwoty 440 EUR, taki błąd nie może w każdym wypadku podważyć oceny dokonanej przez Sąd w pkt 184 zaskarżonego wyroku i wspomnianej w pkt 76 niniejszego wyroku. Powyższy argument należy zatem oddalić jako nieistotny dla sprawy.
- 84 Wreszcie, co się tyczy twierdzenia PV, zgodnie z którym Sąd powinien był zbadać, czy podnoszony sfałszowany podpis złożony na decyzji o dokonaniu potrąceń z wynagrodzenia z dnia 15 września 2016 r. skutkuje zastosowaniem zasady *fraus omnia corrumpit*, należy przypomnieć, że w ramach odwołania kontrola Trybunału ogranicza się do oceny rozstrzygnięcia prawnego w kwestii zarzutów i argumentów, które były roztrząsane przed Sądem. W związku z tym strona nie może podnosić po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutów lub argumentów, których nie podniosła przed Sądem (wyrok z dnia 18 marca 2021 r., Pometon/Komisja, C-440/19 P, EU:C:2021:214, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 85 W niniejszym wypadku PV powołał się w pierwszej instancji na zasadę *fraus omnia corrumpit* jedynie na poparcie żądania stwierdzenia nieważności postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025, w związku z czym zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia tej zasady należy uznać za niedopuszczalny w odniesieniu do pozostałych spornych aktów wskazanych w ramach zarzutu pierwszego odwołania, takich jak decyzja o dokonaniu potrąceń z wynagrodzenia z dnia 15 września 2016 r.
- 86 Co się tyczy postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025, ponieważ żądania stwierdzenia nieważności tego postępowania dyscyplinarnego zostały uznane za niedopuszczalne przez Sąd w pkt 94 zaskarżonego wyroku – bez zaskarżenia tej oceny przez PV w jego odwołaniu – nie można ważnie zarzucać Sądowi nierozpatrzenia, w ramach oceny tych żądań, argumentacji dotyczącej naruszenia zasady *fraus omnia corrumpit*, w związku z czym argumentację PV dotyczącą pominięcia orzekania w przedmiocie podnoszonego naruszenia tej zasady należy oddalić jako bezzasadną.
- 87 W konsekwencji zarzut pierwszy należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 88 W zarzucie drugim PV podnosi, po pierwsze, że stwierdzenie dokonane przez Sąd w pkt 184 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym żaden z czynów, jakie PV uznał za mobbing lub poświadczenie nieprawdy, nie został zakwalifikowany jako taki ani nie stanowił podstawy skazania przez belgijski sąd krajowy, wynika z systematycznego „sabotażu” dochodzeń karnych przez Komisję – z naruszeniem prawa PV do rzetelnego procesu. Komisja nadużyła immunitetu funkcjonalnego poprzez systematyczne odmawianie zezwolenia na przesłuchanie urzędników przez sędziego śledczego, co stanowi naruszenie zasady lojalnej współpracy wyrażonej w art. 4 ust. 3 TUE, podczas gdy sprawa nie dotyczyła żadnego działania objętego wykonywaniem władzy publicznej. Ponadto Komisja i niektórzy z jej urzędników starali się wywrzeć wpływ na dochodzenia karne prowadzone przez organy belgijskie, z naruszeniem art. 72 TFUE, art. 23 regulaminu pracowniczego oraz praw, jakie w art. 41 karty przyznano PV – jako powodowi adhezyjnemu w ramach tych postępowań karnych.
- 89 Po drugie, Sąd przeinaczył treść akt sprawy, oddalając w pkt 192 zaskarżonego wyroku zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia art. 11a regulaminu pracowniczego ze względu na to, że zwykła skarga karna złożona przez PV przeciwko członkom organu powołującego przyjmującego decyzje wobec PV nie może wystarczyć do postawienia takich osób w sytuacji konfliktu interesów, podczas gdy kilka skarg złożonych przez PV skutkowało wszczęciem dochodzeń karnych. Zdaniem PV ta okoliczność powinna była skłonić Sąd do stwierdzenia, że ci członkowie organu powołującego znaleźli się w sytuacji konfliktu interesów w ramach postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025 i przy przyjmowaniu decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 21 października 2019 r. Co za tym idzie, Sąd powinien był stwierdzić naruszenie art. 41 karty, art. 11a regulaminu pracowniczego i art. 6 ust. 5 załącznika IX do regulaminu pracowniczego.
- 90 Zdaniem Komisji zarzut drugi należy oddalić.

Ocena Trybunału

- 91 Po pierwsze, co się tyczy twierdzenia, zgodnie z którym Komisja w sposób systematyczny nadużywała immunitetu funkcjonalnego i ingerowała w postępowania karne prowadzone w Belgii, należy wskazać, że przed Sądem PV podniósł jedynie, że sprzeciw dawnego sekretarza generalnego Komisji wobec przesłuchania osoby uczestniczącej w przyjęciu niektórych spornych aktów może stanowić naruszenie zasady lojalnej współpracy.
- 92 W konsekwencji twierdzenie to należy odrzucić jako niedopuszczalne, zgodnie z orzecznictwem Trybunału przywołanym w pkt 84 niniejszego wyroku, ponieważ opiera się ono na innych podniesionych odmowach przesłuchań i ingerencjach w postępowania karne prowadzone w Belgii.
- 93 Co się tyczy argumentacji dotyczącej naruszenia zasady lojalnej współpracy ze względu na sprzeciw dawnego sekretarza generalnego Komisji wobec przesłuchania osoby uczestniczącej w przyjęciu niektórych spornych aktów, należy wskazać, że w zdaniu pierwszym pkt 184 zaskarżonego wyroku ograniczono się do stwierdzenia, że żaden z czynów, które PV zakwalifikował jako mobbing lub poświadczenie nieprawdy, nie został zakwalifikowany ani nie stanowił podstawy skazania przez belgijski sąd. Ze względu zaś na to, że takie stwierdzenie nie zawiera żadnej oceny dotyczącej zgodności z prawem tego sprzeciwu, należy stwierdzić, że argumentacja PV wynika z błędnego rozumienia tego zdania zaskarżonego wyroku i powinna zatem zostać oddalona jako bezzasadna.
- 94 Po drugie, co się tyczy błędów, jakich miał dopuścić się Sąd w pkt 192 zaskarżonego wyroku, należy wskazać, że argumentacja PV dotycząca naruszenia art. 11a regulaminu pracowniczego odnosi się do postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025 i decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 21 października 2019 r.
- 95 Jak wskazano zaś w pkt 86 niniejszego wyroku, żądania mające na celu stwierdzenie nieważności tego postępowania dyscyplinarnego zostały uznane za niedopuszczalne przez Sąd, bez podważenia tej oceny przez PV w jego odwołaniu. Ponadto decyzja o wydaleniu ze służby z dnia 21 października 2019 r. nie została wskazana w żądaniach PV w ramach jego skarg w sprawach T-786/16 i T-224/18.
- 96 A zatem argumentacja dotycząca naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd w pkt 192 tego wyroku, jest nieistotna dla sprawy.
- 97 W konsekwencji zarzut drugi należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

- 98 W zarzucie trzecim PV twierdzi, że Sąd „przeinaczył okoliczności faktyczne poprzez pominięcie” i naruszył obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 36 regulaminu pracowniczego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, nie badając zastosowania zasady *fraus omnia corrumpit* do postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025 ze względu na uwzględnienie w tym postępowaniu decyzji, na której złożono sfałszowany podpis.

- 99 Rozpatrzenie zastosowania tej zasady powinno było skłonić Sąd do stwierdzenia nieważności dochodzenia administracyjnego, postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025 i szeregu decyzji dotyczących wynagrodzenia PV.
- 100 Zdaniem Komisji zarzut trzeci należy oddalić.

Ocena Trybunału

- 101 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału przywołanym w pkt 84 niniejszego wyroku w ramach odwołania strona nie może podnosić po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutów lub argumentów, których nie podniosła przed Sądem.
- 102 W niniejszym wypadku PV powołał się w pierwszej instancji na zasadę *fraus omnia corrumpit* jedynie w odniesieniu do postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025. A zatem zarzut trzeci odwołania należy uznać za niedopuszczalny w zakresie, w jakim zarzucono w nim Sądowi niezastosowanie wspomnianej zasady w odniesieniu do decyzji dotyczących wynagrodzenia PV.
- 103 Co się tyczy postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025, jak wskazano w pkt 86 niniejszego wyroku, żądania mające na celu stwierdzenie nieważności tego postępowania zostały uznane za niedopuszczalne przez Sąd w pkt 94 zaskarżonego wyroku – bez podważenia tej oceny w odwołaniu. W konsekwencji nie można ważyć zarzucić Sądowi niewydania orzeczenia co do istoty w przedmiocie stosowania zasady *fraus omnia corrumpit*. Zarzut szczegółowy PV dotyczący pominięcia orzekania w przedmiocie stosowania zasady *fraus omnia corrumpit* należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 104 W konsekwencji zarzut trzeci należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego

- 105 W zarzucie piątym, który został w istocie podzielony na trzy części i który należy rozpatrzyć w czwartej kolejności, PV podnosi, że Sąd popełnił szereg błędów, oddalając argumentację PV dotyczącą naruszenia art. 59 regulaminu pracowniczego i poświadczenia nieprawdy przez Komisję.

W przedmiocie części drugiej zarzutu piątego

– Argumentacja stron

- 106 W części drugiej zarzutu piątego, którą należy rozpatrzyć w pierwszej kolejności, PV twierdzi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne i dopuścił się naruszeń prawa w ramach dokonanej oceny, w pkt 112–116 zaskarżonego wyroku, argumentacji, zgodnie z którą poświadczenie nieprawdy przez Komisję w opiniach lekarskich wydanych przez lekarza zakładowego instytucji skutkuje nieistnieniem spornych aktów.

- 107 Po pierwsze, Sąd nie mógł ważne stwierdzić w pkt 114 tego wyroku, że okoliczność, iż niektóre pisma dotyczące niestawienia się nosiły tytuł „opinii lekarskich”, wynikała z błędu redakcyjnego objętego zaniedbaniem. PV podnosi, że – biorąc pod uwagę liczbę opinii lekarskich wydanych przez lekarza zakładowego Komisji – nie może być mowy o zaniedbaniu. Zachowanie tego lekarza powinno, przeciwnie, być uznane za mające zamierzony charakter.
- 108 Po drugie, Sąd naruszył prawo stwierdzając w tym pkt 114, że ten błąd redakcyjny został następnie wyjaśniony i sprostowany. PV twierdzi, że rozpatrywane opinie lekarskie nie zostały sprostowane, w związku z czym podnoszona niezgodność z prawem nadal istnieje. Sąd nie uściślił zresztą, w jaki sposób te opinie lekarskie zostały sprostowane.
- 109 Powyższe naruszenie prawa miało skłonić Sąd do błędnego stwierdzenia w pkt 115 i 116 zaskarżonego wyroku, że podnoszona niezgodność z prawem nie wykazuje oczywistości i powagi wystarczającej dla stwierdzenia nieistnienia spornych aktów.
- 110 Po trzecie, Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 114 tego wyroku, że pismo dotyczące niestawienia się sporządzone przez lekarza zakładowego nie stanowi aktu niekorzystnego i że takie pismo nie może być kwestionowane w drodze skierowania sprawy do niezależnego lekarza, zgodnie z art. 59 ust. 1 akapit piąty regulaminu pracowniczego. Obydwie przesłanki określone w tym przepisie – a mianowicie istnienie opinii lekarskiej i nieuzasadniony z punktu widzenia sztuki lekarskiej charakter tej opinii – były bowiem spełnione, co się tyczy zarówno opinii, jak i spornych notatek lekarza zakładowego. Należało zatem stwierdzić nieważność tych aktów, ponieważ lekarz zakładowy bezzasadnie oddalił wnioski PV dotyczące skierowania sprawy do niezależnego lekarza.
- 111 Komisja podnosi, że należy oddalić część drugą zarzutu piątego.

– *Ocena Trybunału*

- 112 Co się tyczy naruszeń prawa, jakich miał dopuścić się Sąd w pkt 114 zaskarżonego wyroku, należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że za „akty [zaskarżalne]” w rozumieniu art. 263 TFUE uważa się wszelkie wydane przez instytucje Unii przepisy, bez względu na ich formę, które mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych (wyrok z dnia 6 października 2021 r., Tognoli i in./Parlament, C-431/20 P, EU:C:2021:807, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 113 Trybunał uściślił również, że środki pośrednie, których celem jest przygotowanie, w ramach procedury składającej się z kilku etapów, decyzji końcowej, nie stanowią co do zasady aktów, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (wyrok z dnia 6 października 2021 r., Tognoli i in./Parlament, C-431/20 P, EU:C:2021:807, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 114 W niniejszym wypadku, jak wskazał w istocie Sąd w pkt 114 zaskarżonego wyroku, pisma dotyczące niestawienia się sporządzone przez lekarza zakładowego stanowią środki pośrednie – pozbawione samodzielnych skutków prawnych – które mogą w danym wypadku być kwestionowane w ramach skarg wnoszonych na decyzje przyjęte na ich podstawie.
- 115 Z powyższego wynika, że twierdzenie PV, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, orzekając w tym pkt 114, że pismo dotyczące niestawienia się nie stanowi aktu niekorzystnego, należy oddalić jako bezzasadne.

- 116 Ponadto, ponieważ z powyższych rozważań wynika, że pisma dotyczące niestawienia się nie stanowią aktów zaskarżalnych w rozumieniu art. 263 TFUE, należy oddalić argument PV dotyczący naruszenia art. 59 ust. 1 akapit piąty regulaminu pracowniczego jako w każdym wypadku nieistotny dla sprawy.
- 117 Podobna sytuacja ma miejsce w wypadku pozostałych naruszeń prawa podniesionych przez PV w ramach części drugiej zarzutu piątego.
- 118 Nawet przy założeniu, że Sąd naruszył prawo w pkt 114 zaskarżonego wyroku, uznając, że błąd redakcyjny związany z niektórymi pismami dotyczącymi niestawienia się został wyjaśniony i sprostowany, należy wskazać, po pierwsze, że te pisma dotyczące niestawienia się nie stanowią jako takie aktów zaskarżalnych w rozumieniu art. 263 TFUE, i po drugie, że taki błąd nie może, co się tyczy spornych aktów przyjętych w związku z takimi pismami dotyczącymi niestawienia się, podważyć stwierdzenia dokonane przez Sąd w pkt 115 tego wyroku, zgodnie z którym próg oczywistości i powagi wymagany do spowodowania nieistnienia tych aktów nie został osiągnięty.
- 119 Wynika stąd, że część drugą zarzutu piątego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu piątego

– Argumentacja stron

- 120 W części trzeciej zarzutu piątego PV kwestionuje pkt 112 i 113 zaskarżonego wyroku, w których Sąd miał stwierdzić brak wykazu decyzji administracyjnych, które PV zakwalifikował jako poświadczenia nieprawdy. PV twierdzi, po pierwsze, że przedstawił Sądowi wykaz decyzji, których stwierdzenia nieważności się domaga. Po drugie, każdą decyzję administracyjną oddalającą lub niekorzystną, która opiera się na stwierdzeniu nieuzasadnionej nieobecności, należy uznać za poświadczenie nieprawdy, ponieważ wszystkie nieobecności PV zostały uzasadnione za pomocą zaświadczeń o niezdolności do pracy.
- 121 Komisja uważa, że część trzecia zarzutu piątego powinna zostać oddalona.

– Ocena Trybunału

- 122 W pierwszej kolejności argument PV, zgodnie z którym Sąd błędnie zarzucił mu w pkt 112 i 113 zaskarżonego wyroku brak przedstawienia wykazu aktów, które PV kwalifikuje jako poświadczenia nieprawdy, należy oddalić jako bezzasadny, ponieważ opiera się on na błędnym rozumieniu tych punktów.
- 123 W pkt 112 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł bowiem, że PV powinien wykazać w odniesieniu do każdego spornego aktu, w jaki sposób podnoszone poświadczenie nieprawdy przez Komisję dotknęło dany akt nieprawidłowością, której powaga jest tak oczywista, że nie może być tolerowana w porządku prawnym Unii. Następnie w pkt 113 tego wyroku stwierdził, że PV ograniczył się do przedstawienia ogólnych twierdzeń w tym względzie, co skłoniło Sąd do stwierdzenia w pkt 115 wspomnianego wyroku, że próg oczywistości i powagi skutkujący nieistnieniem danego aktu nie został osiągnięty.

- 124 Orzekając w ten sposób, Sąd stwierdził, że z argumentacji PV nie wynika, by wymagany próg oczywistości i powagi został osiągnięty – bez oparcia się jednak na braku przedstawienia przez PV wykazu aktów, które PV kwalifikuje jako poświadczenia nieprawdy.
- 125 W drugiej kolejności argumentacja PV dotycząca treści zaświadczeń o niezdolności do pracy jest niedopuszczalna, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 77 niniejszego wyroku, ponieważ ma ona na celu ocenę okoliczności faktycznych przez Sąd bez podniesienia przez PV przeinaczenia w tym względzie.
- 126 Wynika z tego, że część trzecią zarzutu piątego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu piątego

– Argumentacja stron

- 127 W części pierwszej zarzutu piątego, którą należy rozpatrzyć w trzeciej kolejności, PV podnosi, po pierwsze, że w pkt 226 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne.
- 128 Z jednej strony Sąd miał stwierdzić, że niestawiennictwa PV na wizytach kontrolnych nie są medycznie uzasadnione, podczas gdy nieobecności PV zostały uzasadnione za pomocą zaświadczeń wystawionych przez jego lekarza prowadzącego zalecającego PV unikania wszelkiego kontaktu ze środowiskiem pracy, co miało obejmować kontrolną służbę medyczną Komisji. Co więcej, instytucja ta mogła zdaniem PV zorganizować badanie lekarskie w miejscu zamieszkania, czego nie uczyniła.
- 129 Z drugiej strony Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, pomijając wskazanie, że osiem wezwań na badania lekarskie zostało przesłanych z opóźnieniem, zaś PV otrzymał je po dacie danego badania kontrolnego. Z powyższego miałyby wynikać, że ocena zawarta w pkt 220 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą niestawienie się na poszczególne wyznaczone badania lekarskie należy przypisać PV, jest błędne w odniesieniu do tych ośmiu wezwań.
- 130 Po drugie, opinie lekarskie z dnia 27 czerwca i 10 października 2014 r., zgodnie z którymi PV mógł ponownie podjąć pracę, wynikały prawdopodobnie z instrukcji otrzymanych z DG ds. Tłumaczeń Ustnych i stanowiły zatem aktywne uczestnictwo w mobbingu, którego ofiarą był PV, a także z naruszenia zasad deontologii i zasady ostrożności.
- 131 Ponadto zdaniem PV Sąd pominął zbadanie nieprawidłowości związanych z opinią sporządzoną przez lekarza zakładowego Komisji. Te opinie lekarskie stanowią bowiem poświadczenie nieprawdy. Z jednej strony wskazano w nich, że nieobecności PV są nieuzasadnione, podczas gdy PV przedstawił zaświadczenia o niezdolności do pracy sporządzone przez jego lekarza prowadzącego. Z drugiej strony nie opierają się one na żadnym badaniu lekarskim. Brak badania lekarskiego pozbawia zresztą wszelkiego znaczenia stwierdzenie nieprawidłowości niestawiennictwa aż do nieokreślonej chwili w przyszłości, ponieważ takie stwierdzenie nie jest oparte na ocenie zdolności wykonywania pracy.
- 132 Po trzecie, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, pomijając stwierdzenie nieistnienia wykazu niezależnych lekarzy, który należało sporządzić zgodnie z art. 59 ust. 6 regulaminu pracowniczego.

133 Komisja jest zdania, że należy oddalić część pierwszą zarzutu piątego.

– *Ocena Trybunału*

- 134 Po pierwsze, ponieważ PV podnosi, że Sąd przeinaczył dowody, dokonując błędnej interpretacji zaświadczeń sporządzonych przez jego lekarza prowadzącego, należy zauważyć, że o ile przeinaczenie dowodów może polegać na interpretacji dokumentu sprzecznej z jego treścią, o tyle w celu wykazania takiego przeinaczenia nie wystarczy wykazać, że dokument ten mógł być przedmiotem interpretacji innej niż ta przyjęta przez Sąd. W tym celu niezbędne jest wykazanie, że Sąd w sposób oczywisty przekroczył granice rozsądnej oceny tego dokumentu, a mianowicie odczytując go w sposób sprzeczny z jego brzmieniem (wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Dalli/Komisja, C-615/19 P, EU:C:2021:133, pkt 139 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 135 O ile zaś nie jest wykluczone, że zaświadczenia lekarskie przedstawione przez PV, w których zalecono, jak w pkt 219 zaskarżonego wyroku wskazał Sąd, by PV unikał „wszelkiego kontaktu ze środowiskiem pracy [...], aby uniknąć drugiego wypalenia zawodowego”, mogą być interpretowane w ten sposób, że jego lekarz prowadzący uznał, że PV nie powinien poddawać się badaniu lekarskiemu zorganizowanemu przez Komisję, o tyle Sąd nie przekroczył w sposób oczywisty granic rozsądnej oceny tych dokumentów, uznając w tym pkt 219, że służba medyczna nie jest środowiskiem pracy PV i że w konsekwencji te zaświadczenia lekarskie nie umożliwiają PV odmowy uczestniczenia w badaniach lekarskich zorganizowanych przez Komisję.
- 136 Argumentację dotyczącą przeinaczenia wspomnianych dokumentów należy zatem oddalić jako bezzasadną.
- 137 Po drugie, co się tyczy zarzutów szczegółowych, w ramach których PV z jednej strony zarzuca Komisji niezorganizowanie badań lekarskich w jego miejscu zamieszkania, przesłanie z opóźnieniem niektórych wezwań na badania lekarskie i podnoszone skierowanie instrukcji do lekarza zakładowego Komisji w celu sporządzenia określonych opinii lekarskich, a także z drugiej strony powołuje się na nieistnienie wykazu niezależnych lekarzy, te zarzuty szczegółowe należy oddalić jako niedopuszczalne, zgodnie z orzecznictwem Trybunału wspomnianym w pkt 84 niniejszego wyroku, ponieważ PV nie podniósł ich przed Sądem.
- 138 Po trzecie, ze względu na to, że zarzut szczegółowy skierowany przeciwko pkt 114 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym pismo dotyczące niestawienia się lekarza zakładowego nie stanowi aktu niekorzystnego, został oddalony w pkt 115 niniejszego wyroku jako bezzasadny, należy oddalić zarzuty szczegółowe skierowane przeciwko pismu dotyczącemu niestawienia się jako w każdym wypadku nieistotne dla sprawy.
- 139 W konsekwencji część pierwszą zarzutu piątego należy w części oddalić jako bezzasadną, a w części odrzucić jako niedopuszczalną.
- 140 Z powyższego wynika, że zarzut piąty należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu szóstego

Argumentacja stron

- 141 W zarzucie szóstym PV podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd przeinaczył treść akt sprawy, stwierdzając w pkt 237 zaskarżonego wyroku, że reguła zgodności między zażaleniem administracyjnym a dalszą skargą nie była przestrzegana w odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia zasady prawa belgijskiego związanej z zarzutem niewykonania zobowiązania, podczas gdy zarzut ten był podnoszony w zażaleniu R/413/17.
- 142 W drugiej kolejności Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 239 tego wyroku, że zasada prawa belgijskiego związana z zarzutem niewykonania zobowiązania nie ma zastosowania w niniejszym wypadku. PV twierdzi, że zasada ta ma zastosowanie w sposób ogólny we wzajemnych relacjach.
- 143 W trzeciej kolejności w pkt 241 wspomnianego wyroku Sąd miał oddalić argumentację, na poparcie której PV podniósł wspomnianą zasadę, „zniekształcając” chronologię wydarzeń. W pkt 240 tego wyroku Sąd miał bowiem stwierdzić, że PV powołał się na decyzję wydaną po odmowie powrotu do pracy w DG ds. Tłumaczeń Ustnych, aby uzasadnić tę odmowę, podczas gdy zdarzenie powołane przez PV w tym względzie nastąpiło przed wspomnianą odmową.
- 144 Komisja twierdzi, że zarzut szósty powinien zostać oddalony.

Ocena Trybunału

- 145 Po pierwsze, co się tyczy naruszenia prawa, jakiego Sąd miał dopuścić się w pkt 239 zaskarżonego wyroku, należy wskazać, że Sąd słusznie stwierdził w tym pkt 239, że zasada prawa belgijskiego związana z zarzutem niewykonania zobowiązania nie ma zastosowania w relacjach między urzędnikiem a jego instytucją.
- 146 Stosunek pracy między urzędnikiem a jego instytucją ma bowiem charakter wynikający ze stosunku powołania. Jest on zatem regulowany prawem Unii. Zasada prawa belgijskiego związana z zarzutem niewykonania zobowiązania jest natomiast zasadą cywilnego prawa belgijskiego, która zdaniem PV ma zastosowanie w ramach stosunków umownych. W tych okolicznościach, wobec braku wyraźnego odesłania dokonanego w mających zastosowanie przepisach prawa Unii, nie można uznać, że taka zasada ma zastosowanie do stosunku pracy między urzędnikiem a jego instytucją.
- 147 Argument ten należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 148 Po drugie, w świetle powyższych rozważań, nawet przy założeniu, że z jednej strony Sąd przeinaczył treść akt sprawy, stwierdzając, że zarzut dotyczący naruszenia zasady prawa belgijskiego związanej z zarzutem niewykonania zobowiązania nie był podniesiony przez PV w zażaleniu R/413/17, a z drugiej strony, że Sąd „zniekształcił” chronologię wydarzeń, takie naruszenia nie wywierają wpływu na oddalenie, w pkt 241 zaskarżonego wyroku, zarzutu dotyczącego naruszenia wspomnianej zasady.
- 149 W konsekwencji argumentacja PV dotycząca przeinaczenia akt sprawy i chronologii wydarzeń jest w każdym wypadku nieistotna dla sprawy.

150 Z powyższego wynika, że należy oddalić zarzut szósty jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu siódmego

Argumentacja stron

- 151 W zarzucie siódmym PV podnosi, po pierwsze, że Sąd przeinaczył pismo wstępne PMO z dnia 21 września 2016 r., stwierdzając w pkt 20 zaskarżonego wyroku, że kwota długu wskazana w tym piśmie wynosi 42 704,74 EUR, podczas gdy z tabeli załączonej do skargi w pierwszej instancji w sprawie T-786/16 wynika, że kwota tego długu wynosi 58 837,20 EUR.
- 152 Po drugie, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, pomijając rozpatrzenie oszukańczego charakteru tej tabeli, w której wskazano nieistniejące długi. W tym względzie PV podnosi, że PMO naruszył swój obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 41 karty i w art. 25 regulaminu pracowniczego, nie przedstawiając żadnego dokumentu potwierdzającego na poparcie potrąceń z wynagrodzenia dokonanych w ramach spłaty tych długów. Ponadto na decyzji o dokonaniu potrąceń z wynagrodzenia z dnia 15 września 2016 r. złożono sfałszowany podpis, co powinno było skłonić Sąd do zastosowania zasady *fraus omnia corrumpit*. Powyższe przeinaczenia miały skłonić Sąd do naruszenia prawa w pkt 165 i 206 zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że prawidłowo stwierdzono istnienie długów, podczas gdy całkowity dług w wysokości 58 837,20 EUR opiera się na nieprawidłowościach.
- 153 W tym względzie PV wskazuje również na naruszenie jego prawa do obrony, ponieważ nie miał on możliwości kwestionowania tych długów ze względu na naruszenie przez PMO obowiązku uzasadnienia.
- 154 Zdaniem Komisji należy oddalić zarzut siódmy.

Ocena Trybunału

- 155 Po pierwsze, co się tyczy podnoszonego przeinaczenia pisma wstępnego PMO z dnia 21 września 2016 r., należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem przywołanym w pkt 134 niniejszego wyroku, o ile przeinaczenie dowodów może polegać na interpretacji dokumentu sprzecznej z jego treścią, o tyle w celu wykazania takiego przeinaczenia nie wystarczy wykazać, że dokument ten mógł być przedmiotem interpretacji innej niż ta przyjęta przez Sąd. W tym celu niezbędne jest wykazanie, że Sąd w sposób oczywisty przekroczył granice rozsądnej oceny tego dokumentu, a mianowicie odczytując go w sposób sprzeczny z jego brzmieniem.
- 156 W niniejszym wypadku w piśmie wstępnym PMO z dnia 21 września 2016 r., które załączono do skargi w pierwszej instancji w sprawie T-786/16 i do którego odnosi się Sąd w pkt 20 zaskarżonego wyroku, wspomniano dług w wysokości 42 704,74 EUR. Ponadto taką samą kwotę wskazano w tabeli załączonej do wspomnianego pisma, którą załączono również do skargi w pierwszej instancji, w kolumnie zatytułowanej „kwota pozostała do spłaty”.
- 157 A zatem stwierdzenie dokonane przez Sąd w pkt 20 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym kwota długu wskazana w tym piśmie wynosi 42 704,74 EUR, nie wydaje się oczywiście nieprawidłowe w świetle tabeli przedstawionej przez PV.

- 158 Argument PV dotyczący przeinaczenia tej tabeli należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 159 Po drugie, argumenty dotyczące oszukańczego charakteru wspomnianej tabeli i naruszenia prawa do obrony PV są niedopuszczalne, zgodnie z orzecznictwem Trybunału wspomnianym w pkt 84 niniejszego wyroku, ponieważ nie podniesiono ich przed Sądem.
- 160 Co się tyczy twierdzenia PV, zgodnie z którym Sąd powinien był zastosować zasadę *fraus omnia corrumpit* ze względu na podnoszony sfałszowany podpis złożony na decyzji o dokonaniu potrąceń z wynagrodzenia z dnia 15 września 2016 r., twierdzenie to, ze względów wskazanych w pkt 84–86 niniejszego wyroku, należy oddalić jako bezzasadne w odniesieniu do postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025 i jako niedopuszczalne w odniesieniu do pozostałych spornych aktów wskazanych w ramach zarzutu siódmego odwołania.
- 161 W konsekwencji argumentację PV, dotyczącą naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd w pkt 165 i 206 zaskarżonego wyroku ze względu na przeinaczenia zarzucane przez PV w ramach zarzutu siódmego, należy oddalić jako bezzasadną.
- 162 Wynika z tego, że zarzut siódmy należy odrzucić w części jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

- 163 W zarzucie czwartym, który należy rozpatrzyć w siódmej kolejności, PV twierdzi, po pierwsze, że w pkt 6, 8, 17, 20, 54, 147, 162, 163, 164, 166, 173, 205, 206, 242 i 246 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się przeinaczeń i „zniekształceń” szeregu dowodów, na podstawie których błędnie stwierdził, że mobbing nie został wykazany.
- 164 W pierwszej kolejności PV zarzuca Sądowi brak wskazania mobbingu, którego był ofiarą w DG ds. Budżetu w okresie między lipcem 2010 r. a grudniem 2011 r., który to mobbing miał być wykazany za pomocą opinii biegłego psychiatry PV.
- 165 W drugiej kolejności Sąd powinien był uwzględnić okoliczność, że DG ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa zatwierdziła i zaleciła środki polegające na oddaleniu proponowane przez zaufanego doradcę, do którego PV zwrócił się w tym okresie zatrudnienia w DG ds. Tłumaczeń Ustnych, a także odmowę uwzględnienia tych środków przez DG ds. Tłumaczeń Ustnych.
- 166 W trzeciej kolejności Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, uznając w pkt 242 zaskarżonego wyroku, że okoliczności faktyczne związane z mobbingiem wobec PV, podnoszone przez PV w jego pismach, nie zostały potwierdzone przez świadków, podczas gdy PV przedstawił zeznania dwóch dawnych współpracowników potwierdzające te okoliczności faktyczne.
- 167 W czwartej kolejności Sąd „zniekształcił” twierdzenia PV, posługując się, w szczególności w pkt 6, 17, 20 i 54 tego wyroku, określeniami „twierdząc” lub „rzekomo” w odniesieniu do tych twierdzeń PV, dając w ten sposób do zrozumienia, że te twierdzenia są błędne lub podniesiono je w złej wierze.

- 168 Podobna sytuacja ma miejsce w wypadku oceny zawartej w pkt 166 wspomnianego wyroku, zgodnie z którą żaden mobbing w DG ds. Tłumaczeń Ustnych nie został wykazany.
- 169 W piątej kolejności Sąd „zniekształcił” zakres sprawozdań lekarskich przedstawionych przez PV, uznając w pkt 164 tego wyroku, że te sprawozdania lekarskie nie umożliwiają wykazania zaburzeń PV wynikających z mobbingu.
- 170 Podobna sytuacja ma miejsce w wypadku stwierdzenia zawartego w pkt 205 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym PV nie przedstawił żadnego dowodu dotyczącego podnoszonego mobbingu w DG ds. Tłumaczeń Ustnych.
- 171 W szóstej kolejności Sąd w sposób zamierzony pominął dowody na mobbing PV w DG ds. Tłumaczeń Ustnych, w szczególności wyjaśnienia jednej z zainteresowanych osób i postanowienie belgijskiego sędziego śledczego dotyczące uznania tej osoby za podejrzanego, co miało skłonić Sąd do błędnego stwierdzenia w pkt 173 tego wyroku, że podnoszone przez PV czyny związane z mobbingiem nie zostały wykazane w sposób wymagany prawem.
- 172 Punkt 163 wspomnianego wyroku, w którym Sąd stwierdził, że sprawozdania lekarskie lekarza prowadzącego PV nie mogą wykazać same w sobie istnienia mobbingu, i pkt 206 tego wyroku, w którym Sąd orzekł, że PV nie przedstawił żadnego dowodu umożliwiającego stwierdzenie, że stosowano wobec niego jakiegokolwiek mobbing w DG ds. Tłumaczeń Ustnych, ani stwierdzenie, że nieuzasadnione nieobecności prowadzące do przyjęcia zaskarżonych decyzji były skutkiem takiego podnoszonego mobbingu, również są objęte przeinaczeniem okoliczności faktycznych.
- 173 W siódmej kolejności Sąd powinien był uwzględnić w pkt 8 i 162 zaskarżonego wyroku okoliczność, że decyzja oddalająca zażalenia złożone przez PV na odmowę przyjęcia wnioskowanych środków polegających na oddaleniu jest oparta na podstępny zatajeniu okoliczności przez DG ds. Tłumaczeń Ustnych, ponieważ odmowa zastosowania przez tę DG tych środków polegających na oddaleniu nastąpiła przed sporządzeniem sprawozdania z dochodzenia wewnętrznego wskazującego na brak mobbingu.
- 174 Co więcej, Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając w pkt 162 tego wyroku, że decyzja oddalająca wniosek o udzielenie wsparcia złożony w dniu 23 grudnia 2014 r. stała się ostateczna. Mobbing stanowi bowiem abuzywne zachowanie wyrażające się w sposób trwały i niekończące się zatem koniecznie w dniu przyjęcia decyzji oddalającej wniosek o udzielenie wsparcia.
- 175 W ósmej kolejności Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając w pkt 147 wspomnianego wyroku, że PV nie przedstawił żadnego dowodu umożliwiającego stwierdzenie, że organ powołujący wymagał przedstawienia dowodu nieprzychylnego zamiaru wskazywanych sprawców mobbingu, podczas gdy ta okoliczność była potwierdzona pismem otrzymanym przez PV w dniu 12 grudnia 2019 r.
- 176 Ponadto Sąd zniekształcił rzeczywistość, uznając w pkt 246 zaskarżonego wyroku, że określone zachowania, nawet jeśli mogą one wydawać się nieodpowiednie, nie są wystarczające, aby zakwalifikować je jako mobbing.
- 177 Po drugie, Sąd naruszył prawo, nie uznając w świetle dowodów przedstawionych przez PV w celu wykazania mobbingu, że oddalenie spornych wniosków o zmianę sposobu zatrudnienia i wniosków o udzielenie wsparcia stanowi naruszenie art. 1, 3, 4 i 31 karty oraz art. 1e i 12a regulaminu pracowniczego.

- 178 Po trzecie, Sąd powinien był stwierdzić nieważność oddalenia wniosków o udzielenie wsparcia złożonych przez PV, ponieważ naruszono jego prawo do bycia wysłuchanym, o którym mowa w art. 41 ust. 2 lit. a) karty. Gdyby PV został wysłuchany, mógłby przedstawić rezultaty dochodzeń karnych dotyczących mobbingu, jaki stosowano wobec niego w DG ds. Tłumaczeń Ustnych, co mogłoby skłonić organ powołujący do przyjęcia środków polegających na oddaleniu.
- 179 Komisja jest zdania, że należy oddalić zarzut czwarty.

Ocena Trybunału

- 180 Po pierwsze, należy rozpatrzyć przeinaczenia i „zniekształcenia” przywołane przez PV w ramach zarzutu czwartego.
- 181 W tym względzie, co się tyczy w pierwszej kolejności argumentacji PV, zgodnie z którą w zaskarżonym wyroku Sąd pominął wskazanie podnoszonego mobbingu, jaki miał być stosowany wobec PV w DG ds. Budżetu, należy wskazać, po pierwsze, że w pkt 150 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, iż PV podnosi, że stale stosowano wobec niego mobbing od dnia 1 września 2008 r. i że był on ofiarą różnych sytuacji związanych z odrębnym mobbingiem w trzech odmiennych dyrekcjach generalnych, co obejmuje, jak wynika z pkt 3 i 4 tego wyroku, DG ds. Budżetu, w której PV był zatrudniony w okresie od dnia 1 października 2009 r. do dnia 31 marca 2013 r.
- 182 Po drugie, z pkt 155 wspomnianego wyroku, który nie był kwestionowany w odwołaniu, wynika, że twierdzenie PV dotyczące istnienia mobbingu stosowanego wobec niego przez przełożonych nie wystarcza do wykazania, że każdy akt przyjęty przez te osoby jest niezgodny z prawem, a także że niezbędne jest, w celu udowodnienia tej niezgodności z prawem, by PV wykazał wpływ działań stanowiących mobbing na brzmienie każdej ze spornych decyzji.
- 183 Otóż żaden ze spornych aktów wskazanych w pkt 129 i 130 zaskarżonego wyroku nie był przyjęty w okresie, w którym PV był zatrudniony w DG ds. Budżetu.
- 184 Sąd uznał zatem, w sposób dorozumiany, lecz konieczny, że PV nie wykazał wpływu, jaki podnoszony mobbing w DG ds. Budżetu wywarł na rozpatrzenie skarg o stwierdzenie nieważności złożonych przez PV. A zatem nie można zarzucać Sądowi braku stwierdzenia istnienia mobbingu w tej DG.
- 185 W drugiej kolejności, co się tyczy stanowiska DG ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa dotyczącego środków polegających na oddaleniu proponowanych przez zaufanego doradcę, do którego PV zwrócił się w tym okresie zatrudnienia w DG ds. Tłumaczeń Ustnych, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału przywołanym w pkt 78 niniejszego wyroku, gdy skarżący podnosi przeinaczenie przez Sąd okoliczności faktycznych lub dowodów, powinien on wskazać w sposób precyzyjny dowody, które miały zostać przeinaczone przez Sąd, i wykazać błędy analizy, która w jego ocenie skłoniła Sąd do tego przeinaczenia.
- 186 Należy zaś wskazać, że w ramach swojej argumentacji PV nie zidentyfikował stwierdzenia dokonanego przez Sąd w zaskarżonym wyroku, które byłoby dotknięte przeinaczeniem okoliczności faktycznych lub dowodów na podstawie powołanego przez niego dokumentu, w związku z czym argumentację tę należy odrzucić jako niedopuszczalną.

- 187 W trzeciej kolejności, co się tyczy podnoszonego mobbingu w DG ds. Tłumaczeń Ustnych, PV wskazuje na szereg dokumentów przedstawionych w pierwszej instancji.
- 188 Jednakże, powołując się na te dokumenty, które miały być pominięte przez Sąd w zaskarżonym wyroku, PV nie dąży do wykazania przeinaczenia lub naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd w pkt 173 zaskarżonego wyroku, lecz zwraca się do Trybunału o przeprowadzenie nowej oceny tych dowodów, która nie jest objęta jego właściwością.
- 189 W czwartej kolejności, na poparcie zarzutu szczegółowego, zgodnie z którym Sąd miał przeinaczyć okoliczności faktyczne, oddalając w pkt 147 zaskarżonego wyroku twierdzenie, zgodnie z którym organ powołujący miał wymagać dowodu nieprzychylnego zamiaru wskazywanych sprawców mobbingu, PV powołuje się na pismo, które miał otrzymać w dniu 12 grudnia 2019 r. Jednakże ze względu na to, że pismo to nie zostało przedstawione przed Sądem, ten zarzut szczegółowy należy oddalić jako bezzasadny.
- 190 W piątej kolejności, co się tyczy argumentacji dotyczącej przeinaczenia okoliczności faktycznych, jakiego Sąd miał dopuścić się w pkt 242 zaskarżonego wyroku, należy ją oddalić jako w każdym wypadku nieistotną dla sprawy.
- 191 Otóż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzuty skierowane przeciwko uzupełniającym podstawom uzasadnienia orzeczenia Sądu nie mogą prowadzić do uchylenia tego orzeczenia, w związku z czym są bezskuteczne (wyrok z dnia 2 października 2019 r., *Crédit mutuel Arkéa/EBC*, C-152/18 P i C-153/18 P, EU:C:2019:810, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 192 Ze względu na to, że Sąd oddalił w pkt 135–241 zaskarżonego wyroku całość zarzutów podniesionych przez PV na poparcie jego skargi o stwierdzenie nieważności, twierdzenia zawarte w pkt 242 tego wyroku nie mogą podważyć tego oddalenia. W konsekwencji twierdzenia te powinny być uznane za uzupełniające podstawy uzasadnienia.
- 193 W szóstej kolejności argument PV dotyczący posłużenia się przez Sąd wyrazami „twierdząc” i „rzekomo” w odniesieniu do twierdzeń PV jest oparty na błędnym rozumieniu wspomnianego wyroku, ponieważ posłużenie się tymi wyrazami ma jedynie na celu uściślenie, że dowody, do których one się odnoszą, stanowią twierdzenia – bez żadnej oceny ich zasadności lub dobrej wiary ich autora. A zatem argument ten należy oddalić jako bezzasadny.
- 194 Co się tyczy argumentów PV dotyczących podnoszonego podstępного zatajenia okoliczności przez DG ds. Tłumaczeń Ustnych oraz naruszenia prawa PV do bycia wysłuchanym, ponieważ argumenty te nie zostały powołane w pierwszej instancji, należy je oddalić jako niedopuszczalne, zgodnie z orzecznictwem Trybunału wspomnianym w pkt 84 niniejszego wyroku.
- 195 W siódmej kolejności, co się tyczy podnoszonych przeinaczeń związanych z pkt 163, 164, 166, 205, 206 i 246 zaskarżonego wyroku, wystarczy stwierdzić, że PV nie wykazał, by ocena okoliczności faktycznych lub dowodów dokonana przez Sąd w tych punktach była oczywiście błędna.
- 196 W ósmej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego oczywistego błędu w ocenie, jakiego miał dopuścić się Sąd w pkt 162 zaskarżonego wyroku, należy wskazać, że uzasadnienie przedstawione w pkt 163–165 wspomnianego wyroku, które, jak wskazano w pkt 161 i 195 niniejszego wyroku, nie było skutecznie kwestionowane przez PV w ramach jego odwołania, wystarczy, aby uzasadnić

ocenę zawartą w pkt 173 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą PV nie wykazał w sposób wymagany prawem czynów związanych z mobbingiem, jakie miały zaistnieć w tym wydziale DG ds. Tłumaczeń Ustnych.

- 197 Z powyższego wynika, że podstawa uzasadnienia wymieniona w pkt 162 tego wyroku, mająca na celu wykazanie owej oceny, jest uzupełniająca w odniesieniu do pkt 163–165 wspomnianego wyroku.
- 198 W konsekwencji argumentacja PV dotycząca pkt 162 tego wyroku jest nieistotna dla sprawy, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 191 niniejszego wyroku.
- 199 Po drugie, należy przypomnieć, że z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, iż odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o których uchylenie się wnosi, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu (wyrok z dnia 29 września 2022 r., ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 200 A zatem nie spełnia tych wymogów i należy uznać za niedopuszczalny zarzut, którego argumentacja nie jest wystarczająco jasna i precyzyjna, aby umożliwić Trybunałowi przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem, zwłaszcza ze względu na to, że zasadnicze elementy, na których jest oparty, nie wynikają w sposób wystarczająco spójny i zrozumiały z treści tego odwołania, które zostało sformułowane w sposób niejasny i dwuznaczny w tym względzie (wyrok z dnia 3 marca 2022 r., WV/ESDZ, C-162/20 P, EU:C:2022:153, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 201 W niniejszym wypadku należy stwierdzić, że argumentacja PV, zgodnie z którą Sąd naruszył prawo, nie stwierdzając, że oddalenia wniosków o zmianę zatrudnienia i wniosków o udzielenie wsparcia stanowią naruszenia art. 1, 3, 4 i 31 karty oraz art. 1e i 12a regulaminu pracowniczego, nie zawiera precyzyjnych wskazówek dotyczących punktów zaskarżonego wyroku, które ewentualnie byłyby dotknięte takim naruszeniem prawa. Ponadto PV nie wskazał argumentów prawnych wspierających w sposób szczególny tę argumentację, którą należy zatem uznać za niedopuszczalną.
- 202 W konsekwencji zarzut czwarty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu ósmego

Argumentacja stron

- 203 W zarzucie ósmym PV podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd naruszył prawo, opierając się w pkt 81 zaskarżonego wyroku na potrąceniu, jakie organ powołujący przeprowadził w odniesieniu do wzajemnych wierzytelności PV i Komisji. Zdaniem PV cofnięcie decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r. spowodowało zniknięcie ze skutkiem wstecznym wszystkich konsekwencji tej decyzji, w szczególności stwierdzenia nieusprawiedliwionych

nieobecności. Wynika z tego, że pisma dotyczące długów i zajęć wynagrodzenia nie miały już podstawy prawnej w wyniku cofnięcia tej decyzji, w związku z czym nie można było dokonać potrącenia.

- 204 W drugiej kolejności Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 82 tego wyroku, że ponieważ decyzja o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r. została cofnięta, a jej skutki finansowe zneutralizowane przed wniesieniem skargi w sprawie T-786/16, żądanie stwierdzenia nieważności tej decyzji jest bezprzedmiotowe.
- 205 Organ powołujący nie zrekompensował bowiem skutków finansowych wspomnianej decyzji, ponieważ w tym względzie niezbędne byłoby otrzymanie przez PV odszkodowania i zadośćuczynienia.
- 206 Zdaniem Komisji zarzut ósmy należy oddalić.

Ocena Trybunału

- 207 Po pierwsze, co się tyczy naruszenia prawa, jakiego Sąd miał dopuścić się w pkt 81 zaskarżonego wyroku, należy wskazać, że niezgodny z prawem charakter nieobecności zarzucanych PV nie stanowił jednego ze skutków decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r. A zatem, wbrew temu, co twierdzi PV, cofnięcie tej decyzji nie może skutkować uzasadnieniem tych nieobecności. Z powyższego wynika, że argument dotyczący naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd w tym pkt 81, jest bezzasadny.
- 208 Po drugie, co się tyczy argumentacji PV dotyczącej naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd w pkt 82 tego wyroku, należy wskazać, że Sąd stwierdził również w tym samym punkcie, że ponieważ decyzja o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r. została cofnięta, PV nie miał już interesu prawnego w działaniu przeciwko tej decyzji. A zatem, nawet przy założeniu, że Sąd błędnie uznał w tym pkt 82, że skutki finansowe wspomnianej decyzji o wydaleniu ze służby zostały zneutralizowane przed wniesieniem skargi w sprawie T-786/16, taki błąd nie może podważyć oceny Sądu zawartej w pkt 85 wspomnianego wyroku, zgodnie z którą żądanie stwierdzenia nieważności tej decyzji jest niedopuszczalne. Argumentację tę należy zatem oddalić jako w każdym wypadku nieistotną dla sprawy.
- 209 Z powyższego wynika, że zarzut ósmy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu dziewiątego

Argumentacja stron

- 210 W zarzucie dziewiątym PV podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając w pkt 25 zaskarżonego wyroku, że stosunek pracy PV z pracodawcą prywatnym rozpoczął się w lipcu 2017 r., podczas gdy ten stosunek pracy rozpoczął się w dniu 26 czerwca 2017 r. To przeinaczenie miało umożliwić Sądowi pominięcie okoliczności, że wspomniany stosunek pracy rozpoczął się przed cofnięciem decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r.

- 211 W drugiej kolejności Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 170 tego wyroku, że PV powinien powrócić do pracy w DG ds. Tłumaczeń Ustnych w następstwie cofnięcia decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r. Powrót PV do pracy zakładałby bowiem nawiązanie nowego stosunku pracy, ponieważ PV został zatrudniony u innego pracodawcy przed cofnięciem tej decyzji, co skutkuje koniecznością uzyskania zgody PV przed powrotem do pracy w tej DG. Nie wyraził on zaś zgody na ten powrót do pracy.
- 212 Ponadto Komisja nie wypłaciła odszkodowania za utratę wynagrodzenia w okresie, gdy PV był bezrobotny w następstwie jego wydalenia ze służby, co umożliwiło mu zastosowanie zasady prawa belgijskiego związanej z zarzutem niewykonania zobowiązania. Co więcej, PV nie dysponuje wiedzą techniczną niezbędną do zajmowania nowego stanowiska, jakie zostało mu wyznaczone. Stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym PV powinien powrócić do pracy w DG ds. Tłumaczeń Ustnych w następstwie cofnięcia jego wydalenia ze służby, narusza zatem również art. 15 karty.
- 213 W trzeciej kolejności Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, pomijając wzmiankę o wniesieniu przez PV zażalenia na decyzję o wydaleniu ze służby z dnia 21 października 2019 r.
- 214 Komisja podnosi, że zarzut dziewiąty należy oddalić.

Ocena Trybunału

- 215 Po pierwsze, co się tyczy zarzutu szczegółowego dotyczącego przeinaczenia treści skarg w pierwszej instancji, który wskazano w pkt 25 zaskarżonego wyroku, należy stwierdzić, że PV uściślił w pkt 131 skargi w sprawie T-786/16 i w pkt 23 skargi w sprawie T-224/18, że nie może powrócić do pracy w DG ds. Tłumaczeń Ustnych ze względu na istnienie innego stosunku pracy od lipca 2017 r. PV nie może zatem ważnie zarzucić Sądowi powtórzenia tego twierdzenia w pkt 25 zaskarżonego wyroku. Ten zarzut szczegółowy dotyczący przeinaczenia nie jest zatem zasadny.
- 216 Po drugie, co się tyczy naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd w pkt 170 tego wyroku, ponieważ cofnięcie aktu skutkuje wygaśnięciem jego skutków, Sąd słusznie stwierdził w tym pkt 170, że w następstwie cofnięcia decyzji o wydaleniu ze służby z dnia 26 lipca 2016 r. PV jest pełnoprawnym urzędnikiem – posiadającym prawa i obowiązki związane z tym statusem.
- 217 W związku z tym argumentację PV dotyczącą naruszenia prawa, jakiej miał dopuścić się Sąd w tym pkt 170, należy oddalić jako bezzasadną.
- 218 Po trzecie, argumentacja PV dotycząca pominięcia wzmianki o zażaleniu wniesionym na decyzję o wydaleniu ze służby z dnia 21 października 2019 r. jest niedopuszczalna, zgodnie z orzecznictwem wspomnianym w pkt 199 i 200 niniejszego wyroku, ponieważ nie uściślono, dlaczego takie pominięcie stanowi przeinaczenie okoliczności faktycznych.
- 219 Wynika z tego, że zarzut dziewiąty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu dziesiątego

Argumentacja stron

- 220 W zarzucie dziesiątym PV podnosi posiłkowo, że Sąd naruszył zakaz orzekania ultra petita, orzekając w ostatnim zdaniu pkt 246 zaskarżonego wyroku w kwestii, której nie przedstawiono mu do rozstrzygnięcia.
- 221 Komisja twierdzi, że należy oddalić zarzut dziesiąty.

Ocena Trybunału

- 222 Z przepisów regulujących procedurę przed sądami Unii, w szczególności z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz z art. 76 i art. 84 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, wynika, że co do zasady strony określają spór i ustalają jego zakres oraz że sąd Unii nie może orzekać ultra petita. A zatem, ponieważ sąd orzekający w odniesieniu do kwestii prawnych nie może orzec ultra petita, stwierdzenie nieważności, jakie orzeka, nie może wykraczać poza zakres określony przez skarżącego (wyrok z dnia 22 grudnia 2022 r., Parlament/Moi, C-246/21 P, niepublikowany, EU:C:2022:1026, pkt 55, 56).
- 223 W niniejszym wypadku jest bezsporne, że Sąd oddalił skargę, w związku z czym nie stwierdził nieważności i nie mógł w konsekwencji orzec ultra petita.
- 224 Ponadto, ponieważ Sąd oddalił wszystkie zarzuty podniesione przez PV na poparcie jego skarg o stwierdzenie nieważności w pkt 135–241 zaskarżonego wyroku, stwierdzenia zawarte w ostatnim zdaniu pkt 246 tego wyroku należy uznać za uzupełniające podstawy uzasadnienia.
- 225 Wynika stąd, że zarzut dziesiąty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie kosztów

- 226 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 227 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 228 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie PV kosztami postępowania, a PV przegrał sprawę, należy obciążyć go własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) PV zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

Podpisy